

DE BONGARD

TIJDSCHRIFT VAN HEEMKUNDEVERENIGING
DE BONGARD
SIMPELVELD - BOCHOLTZ

JAARGANG 12

NUMMER 2

JUNI 2000

COLOFON

Medewerkers:

M.G.H. Vliex-Hensgens
M.J. Horbach
Mr. L.J.M.L. Kohl
J.P. Janssen
P.H.J. Janssen
F.van der Smissen
W.A.A.F. Strolenberg

Eindredactie en vormgeving:

P.H.J. Janssen

Correspondentie-adres:

Mevr. M. Vliex-Hensgens
Stationstraat 3d
6369 VG Simpelveld
Tel.: 045 - 544 10 74

ISSN 1383 - 9896

INHOUD

Inhoudsopgave.	22
Hoe kwam baron de Rochau op Overhuizen terecht?	23
Activiteiten na de vakantieperiode	31
Zumpelveld	32
De Irmstraat	33
Wat bewoog de "stamhoofden" Grooten?	35

De verantwoordelijkheid voor de inhoud van het artikel ligt bij de auteur.

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de redactie.

Dit tijdschrift verschijnt vier maal per jaar en is gratis voor leden van "De BONGARD".

Kosten lidmaatschap f 25 per jaar.

Aanmeldingen: Secretariaat "De BONGARD",

Wilhelminastraat 29, 6351 GN Bocholtz. Tel.: 045 - 544 11 17.

HOE KWAM BARON DE ROCHAU OP OVERHUIZEN TERECHT?

door drs. Huub Franssen

Wie de hof Overhuizen bezoekt, gaat naar binnen door een ingangspoort, en als hij dan naar boven kijkt, ziet hij vier wapenschilden. In het midden twee die met elkaar verenigd zijn: links het wapen van baron de Rochau (drie zwarte torens in goud, door sommigen schaaktorens genoemd), rechts dat van zijn vrouw Maria Francisca de Lamargelle van Eijsden. Geheel links zien we het wapenschild van de Rochau's moeder, Lopez, en geheel rechts dat van Maria Francisca's moeder, barones van Bocholtz (drie luipaardkoppen, volgens anderen leeuwenkoppen).

Uit opschriften blijkt dat de toegangspoort gebouwd is in 1714 of in 1717, na de vrede van Rastatt in 1713 na de Spaanse successie-oorlog tussen Frankrijk en de alliantie van Engeland, het Duitse keizerrijk en de Nederlandse republiek. Je mag aannemen dat Rochau (junior) een rolletje gespeeld heeft in die oorlog.

Volgens Habets ("Publications", 1871) zijn er ook opschriften die de functies van barones Maria Francisca's zoon, Rochau junior, opsommen. Die opschriften ken ik alleen uit zijn publicatie. Verder maak ik gebruik van: "Maasgouw", 1927 (anoniem), "Alde-Biezen", 1952 (Roelants du Vivier), "Antraciet" 6, nr.1, 1962 (Dohmen), en vooral van het boek "Leden van de Duitse Orde in de balije Biesen" van Michel van der Eycken en Jozef Mertens, Bilzen 1994.

Hoe kwam Rochau op Overhuizen terecht? Daarvoor moeten we naar kasteel Alden Biesen, maar eerst gaan we naar de eerdere bezitters van Overhuizen, en daarna naar een stukje Europese en Limburgse geschiedenis voor we ons met Rochau bezighouden.

Kasteel Overhuizen

De historicus Habets spreekt over Overhuizen als een kasteel; als hij schrijft over de afbraak, noemt hij het gebouw herenhuis.

Dyddens kaart vermeldt Overhuizen als "domus", evenals de Bongard, maar hij tekent de Bongard als het kasteel dat wij kennen en in kleur, terwijl Overhuizen dezelfde vorm krijgt als de andere hoeven.

Na Dydden worden in de geschriften over de belastingen die de "elf hoeven" moeten betalen, zowel de Bongard als Overhuizen consequent "domus" genoemd. Domus moet het woord zijn waarmee een adellijke woning wordt aangeduid.

In de bevolkingstelling van 1694 krijgen ook alleen die twee de titel huis: het huis Overhuizen en het huis Bongard.

De eerste eigenaar die genoemd wordt, in 1330, is Winandus de Overhusen. Johan van Wilre is de volgende, in 1426.

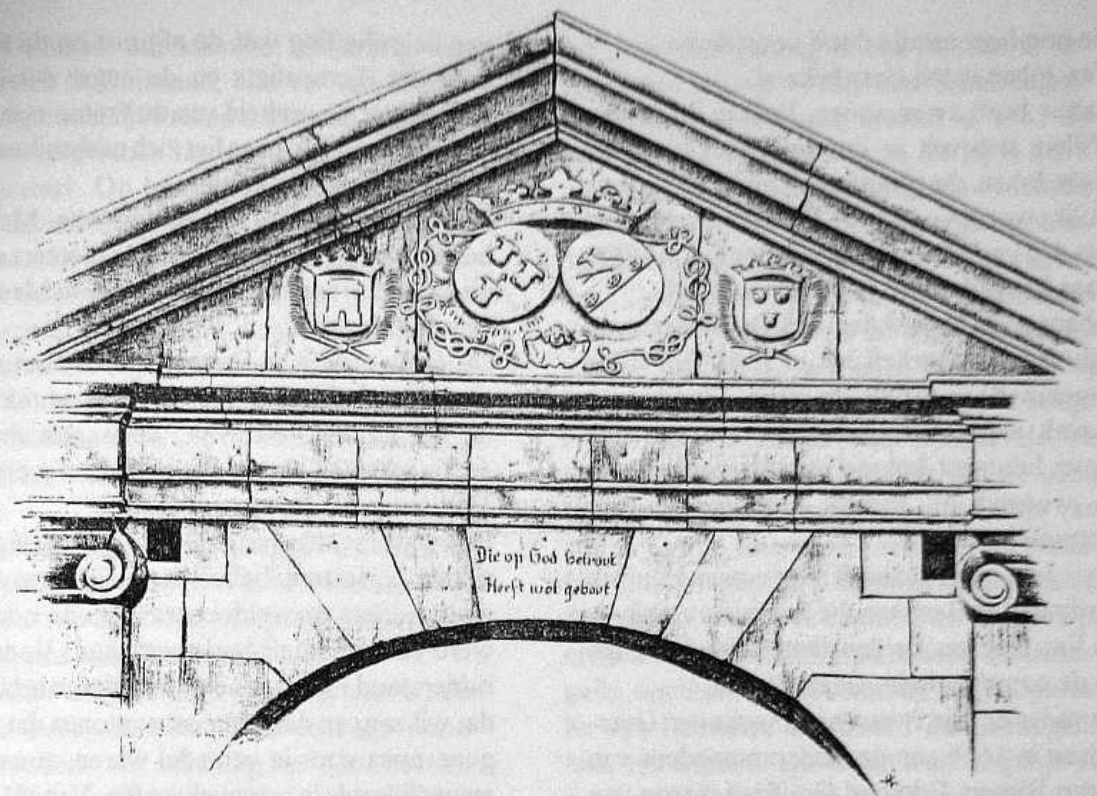
In de tweede helft van de 15^e eeuw komt het

goed in handen van de adellijke familie Van den Hove. Het is een wijdvertakte familie, die in Zuid-Limburg en in de Voerstreek veel bezittingen had.

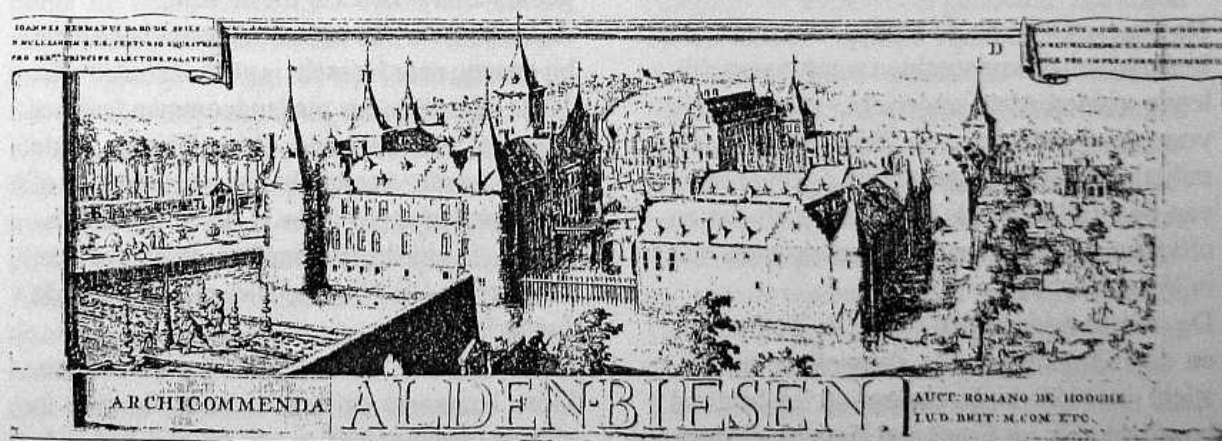
Tussen 1509 en 1533 komt voor jonker Andries van den Hove (Van den Haeff). Hij is een oom van pastoor Andries van Doenraedt (zijn eerste vrouw is een Van Doenraedt). Hij is schout van de schepenbank Simpelveld, en sedert 1533 pacht hij de grote tienden van de abdij Val-Benoit. Zijn tweede vrouw, Clara van Hammerstein, schenkt hem drie zonen: Baltus, Leonard en Johan.

Baltus trouwt na het overlijden van zijn eerste vrouw met Barbara Maschereel, dochter van de heer van Wijnandsrade en drost van Breda. Hij verheft Overhuizen in 1551.

Leonard (1519-1590) is lange jaren schepen en soms burgemeester van Aken. Hij is de leider van de katholieke partij tijdens de felle godsdiensttwisten in de keizerstad, twisten

De hardstenen toegangspoort tot Overhuizen met de blazoenen. (Uit: Antraciet)

De landscommanderie Alden Biesen in 1700

die nog lang na zijn dood voortduren.

Van Johan is mij niets bekend.

Baltus heeft twee zonen, Willem en Johan. Willem sneuvelt in Frankrijk in 1592. Zijn broer Johan, die ritmeester is bij de hertog van Gulik, wordt voogd van Willems twee dochters. Hij verheft Overhuizen voor hen in 1593, maar koopt het in 1594 voor hemzelf.

Johans zoon Hans Adam erft Overhuizen van zijn vader en verheft het in 1641. Hij sterft ongehuwd in 1647, waarna Overhuizen toevallt aan jonker Johan Gerard van den Hove, luitenant-kolonel in het keizerlijk leger en wonend op kasteel Goedenrade (der Goonder).

Deze Johan Gerard heeft twee zonen: Hendrik Ferdinand en Bertram, die hun naam schrijven als Van Hoeven. Beiden dienen als edele page op de commanderie Alden Biesen.

De vader en zijn twee zonen verkopen Overhuizen in 1666 aan de landcommandeur van Alden Biesen, Edmond Godfried, baron van Bocholtz. Beide zonen krijgen dan ieder 9.000 rijksdaalders ter beschikking uit het goed Overhuizen.

En zo zijn we bij Alden Biesen en bij landcommandeur van Bocholtz aangeland.

De Duitse Orde en de Balije Alden Biesen

In de tijd van de kruistochten werden verschillende ridderorden opgericht, aanvankelijk voor de verpleging van zieke of gewonde militairen, later ook gericht op de organisatie van de strijd tegen de moslims en als dat zo uitkwam tegen ketters en niet-christenen, ook in West-Europa.

De oudste ridderorden waren de Tempeliers en de Johannieters. De Tempeliers zijn gesticht in 1120 in Jeruzalem en ze bestond hoofdzakelijk uit Franse en Engelse ridders. Waarschijnlijk was ook in Maastricht een commanderie gevestigd in de 12^e eeuw. De orde is in 1312 door de paus opgeheven wegens talloze klachten over machtsmisbruik, na een schandalig proces, waarbij de Franse koning niet schroomde verzonnen beschuldigingen te uiten en de rechtbank tenslotte 54 ridders levend liet verbranden. De echte reden

van de opheffing was de afgunst op de rijkdom der Tempeliers en de angst dat hun organisatie de eenheid van de Franse staat in de weg stond. De paus liet zich misbruiken als instrument van de koning.

De Johannieters of de ridders van Malta, hoofdzakelijk Frans en Italiaans, dateert ook uit 1120. Ze had een commanderie in Mechelen, de Herenhof.

De derde orde is de Duitse Orde of Teutoonse orde, hoofdzakelijk bedoeld voor ridders uit het Duitse keizerrijk. Ze is gesticht in Akko in 1190 als veldhospitaal en werd in 1198 omgezet in een ridderorde.

De orde omvatte verschillende groeperingen: ridders, priesters, beheerders, ziekenzusters en -broeders en weldoeners. Van de ridders werd een celibatair leven verlangd. Voor de ridderstand moest je acht kwartieren hebben, dat wil zeggen dat je moest aantonen dat vier generaties voor je van adel waren, zowel in mannelijke als in vrouwelijke lijn. Vanaf 1671 werd die eis verhoogd tot zestien kwartieren. De bezittingen waren gegroepeerd in balijen of landcommanderijen, waarvan het Duitse rijk er twaalf telde. In het kasteel Alden Biesen was zo'n balije gevestigd, waarvan het gebied zich uitstreckte tot de Rijn.

Alden Biesen, niet ver van Maastricht en dicht bij de weg naar Hasselt, is gesticht omstreeks 1220. Het was dus als landcommanderie het centrum van de balije Alden Biesen. In de balije waren verschillende vestigingen of commanderijen, o.a. in Luik, in Aken (St.-Gillis), de vrije heerlijkheid St.-Pietersvoeren, Maastricht (de Nieuwe Biesen), Keulen (de Junge Biesen).

Een ridder die in de orde carrière maakte, klom langzaam op via leidende functies in allerlei commanderijen tot hij zijn beoogde doel bereikt had. Zo ook de man die wij hebben moeten, Edmond Godfried van Bocholtz.

Landcommandeur Baron Edmond Godfried van Bocholtz

De familie Van Bocholtz heeft niets met het dorp Bocholtz te maken. Ze is van oorsprong

een Gelderse adelsfamilie afkomstig uit Lobberich in Duitsland, niet ver van Venlo. De oorspronkelijke naam is dan ook Bocholt, naar het verdwenen kasteel waarvan de hoeve nog bestaat. Op haar weg naar het zuiden, naar Belgisch Limburg en Luik, heeft deze tak zijn naam aangepast aan de zuidelijke tongval. Vader Godfried was magistraat in Luik, door de bisschop geëerd, door diens tegenstanders fel bestreden. Hij bezat een schitterend huis in de binnenstad, dat nu, gerestaureerd, als Hôtel Bocholtz een van de mooie monumenten van Luik is, niet ver van het bisschoppelijk paleis.

In dat huis werd Edmond Godfried in 1615 geboren als tweede van acht zonen en vijf dochters van Godfried en zijn tweede vrouw Margaretha van Groesbeek.

Zijn vader meldde hem al vroeg aan bij de Duitse Orde, die een plaats voor hem zou openhouden. Na scholing in Münster en daarna in Trier, Keulen en Parijs probeerde hij het twee jaar als kanunnik in Tongeren, maar ging teleurgesteld weg.

In 1635 aanvaardde de Duitse Orde hem in Alden Biesen, hoewel hij vier jaar te jong was. Hij verrichtte drie jaar verplichte krijgsdienst onder de landcommandeur Godfried Huyn van Geleen, veldmaarschalk van de keizer in de Dertigjarige oorlog. Hij was toen aanvoerder van een compagnie tegen de Zweden.

Na commandeurschappen in Ramersdorf bij Bonn en in Keulen wordt hij in 1658 landcommandeur van Alden Biesen. Maar nog is zijn doel niet bereikt, want hij wil het aanzien van Alden Biesen vergroten, en krijgt dat klaar door aankopen ondanks de soms precaire toestand van de financiën van de balije. Hij aast vooral op fraaie titels als baronie.

Bovendien is hij een ijdele potentaat, die zeer op persoonlijke status gesteld is. Dat laat hij niet alleen blijken uit aankopen, maar ook door persoonlijk optreden en minachting voor kritiek.

Zijn kennismaking met Rochau ontgaat ons. Misschien dateert die uit zijn Keulse tijd, 1649-1658. Als jongeman komt die in Edmonds dienst als cavalier of ruiter. Dan blijkt

dat niets hem genoeg is om Rochau te bevoordelen. Hij stelt in 1663 een "bekeerlingenstichting" in voor hem, creëert in 1663 de maarschalkfunctie voor hem, die hij in 1678 omzet in erfmaarschalk zodat zijn eventuele nakomelingen er ook profijt van hebben. Misschien gecharmeerd door de naam van het dorp Bocholtz koopt hij in 1666 Overhuizen voor 8.200 rijksdaalders uit eigen vermogen van de Van den Hove's, en in 1667 draagt hij die behuizing over aan Rochau. In 1671 koopt hij de grote tienden van Simpelveld en Bocholtz voor 21.000 gulden van de abdij Val-Benoit, die voortaan eigendom zijn van Alden Biesen waarvan Overhuizen ze pacht. Bovendien neemt hij Rochau in zijn familie op door hem in 1677 te laten trouwen met zijn nicht en petekind Maria Francisca de Lamar-gelle, dochter van Edmonds zuster Margaret-ha van Bocholtz en Arnold de Lamargelle heer van Eijsden. Die is dan waarschijnlijk 30 jaar oud, de bruidegom 34. Door dit huwelijk krijgt de vrijgezel Bocholtz via zijn nicht en zijn geestelijke zoon en beschermeling als het ware toch nakomelingen

Al deze bemoeienissen omtrent zijn beschermeling en gunsteling, die zelfs openlijk zijn "mignon" ofliefje wordt genoemd, zijn koren op de molen van zijn vijanden, die echter machteloos staan tegenover zijn invloed. Natuurlijk wordt er geroddeld, maar niemand durft openlijk te spreken van een homoseksuele verhouding, alleen te denken of te fluisteren. In ieder geval is Rochau in de ogen van Bocholtz' tegenstrevers een "duister personage" en naar hun mening zal iedereen er wel bij varen als hij en andere favorieten van Bocholtz uit Alden Biesen verdwenen zijn. Uit Bocholtz' testament van 1663 blijkt dat hij in wezen een zeer religieus man is, en noemt hij Rochau zijn lieve geestelijke zoon en doop- en vormselkind.

Edmond Godfried sterft in 1690, vele jaren na de dood van zijn vriend Rochau.

Baron Otto Edmond von Rochau

Otto Maximiliaan von Rochau was de zoon van Johannes Zacharias, grootkanselier van

ROCHAU'S GRAFSCHRIFT IN DE KERK VAN ALDEN BIESEN

In de kerk van kasteel Alden Biesen is binnen in de rechtermuur dicht bij het koor een steen van ongeveer twee meter hoogte ingemetseld die daar geplaatst is in opdracht van baron van Bocholtz in 1680 om baron van Rochau te herdenken.

De donkergrijze steen bevat een grafscript in het Latijn, met in de top het wapen van Rochau: drie torens, elk met aan weerskanten een paardenhoofd en in de top een lans of een pijl. Links en rechts zijn acht wapens afgebeeld.

Aan de linkerkant zien we de wapenschilden van vaders kant, van boven naar beneden: Von Rochau, Von Schleunitz, Von Ravenstein, Von Krummenschel, Von Lewitzow, Von Schmaekern, Von Below en Von Molendorff.

Aan de rechterkant staan de wapens van moeders kant: Lopez, De Vellanova, De Berwouts, T'Serclaes, De Landas, De Henneron, D'Ennetieres en De Chatillon.

Het grafscript luidt:

*D.O.M. (Deo optimo maximo).
Hoc qui sepulchrum respicis pedem siste
viator et quis hic situs sit agnosce.
Emundus Otto stirps baronis a Rochau
plus a novenis computans genus saeculis
suam hic quietem quam petivit invenit.
Primum hic Ephebus Principi Palatino
nostram favore coelitus fidem amplexus
Ad Eburones appulit nimis foelix
sic e tenebris ad iubar quod evasit
foelix reperto tam favente Patrono
quem sibi perenne demerendo devinxit
ut honore primi praeditus Marschalli
teutonici in isthac ordinis monarchia
et coniugem lectissimam suam Neptem
servavit illum spiritum usq' ad extremum
modestia prudentiaq. constante
solusq. D(omi)no charus invidos omnes
virtute vincens deniq. a febre victus
moestaq. moestus Coniugi vale dicens
benedictionis unico precans nato
nato dierum bis decem diem claudit
sese resignans laetus et Crucem amplexus.
Abi viator mortui vicem plange
precare ut ista morte vivat aeternu(m).*

*MUnerIs fUnDator hUIUs trIstIs
BoCholtz posUit*

Nu volgt de vertaling naar mijn beste kunnen, geholpen door die van Roelants du Vivier in 1952, die ik hier en daar meen te moeten verbeteren. Ze volgt zo letterlijk mogelijk het origineel, maar de zinsbouw moest ik aanpassen om de zaak begrijpelijk te houden.

Aan de beste en hoogste God gewijd.

Wandelaar die dit graf ziet, houd de pas in en hoor wie hier ligt. Het is Edmond Otto, zoon van baron Rochau, die wist dat zijn familie meer dan negen generaties voor hem telde. Hij vond hier de rust die hij nastreefde.

Aanvankelijk was hij als jongen page van de keurvorst van de Palts. Door de goedheid van de hemel omhelsde hij ons geloof. Overgelukkig kwam hij in het land van Maas en Rijn (de Eburonen). Zo ontsnapte hij uit de duisternis naar het zonlicht.

Hij was zo gelukkig een zeer begunstigende beschermheer te vinden, die hij door hem voor zich te winnen voor altijd aan zich bond.

Hij had de eer eerste maarschalk te worden van de Duitse Orde in deze commanderij, en kreeg tot zeer beminde echtgenote diens nicht (d.w.z. die van Bocholtz).

Tot het einde toe bewaarde hij standvastig de geest van ingetogenheid en inzicht. Door God geliefd overwon hij in zijn eentje door zijn deugd al zijn benijders.

Tenslotte door de koorts geveld nam hij bedroefd afscheid van zijn treurende echtgenote, smekend om zegen voor zijn enige zoon, die twintig dagen te voren geboren was, en eindigde hij zijn leven, zich zonder morren overgevend en het kruis omhelzend.

Ga nu verder, wandelaar, treur om de dode, en bid dat hij eeuwig leve door deze dood.

De stichter van de gedenksteen, de bedroefde Bocholtz, liet deze plaatsen.

Het chronogram in de laatste regels (M, D, C, L, V, V, V, V, V, I, I, I, I) levert het jaartal 1680 op.

*De H. Dominicus ontvangt een rozenkrans van de H. Maagd met Kinden overhandigt
een rozenkrans aan landcommandeur Edmond Godfried van Bocholtz.
Rechts naast Bocholtz vermoedelijk Otto Edmond van Rochau.
Schilderij in de St. Mauritiuskerk van Bilzen van omstreeks 1661-1665*

keurvorst Karel Lodewijk van de Palts aan het hof in Heidelberg en van Elisabeth Lopez de Villanuova die van Spaanse of Portugese afkomst was.

Ik gebruik de schrijfwijze Rochau, die Rochau junior en zijn moeder in Bocholtz gebruiken. Zo laat ook baron Bocholtz schrijven op de memoriesteen in Alden Biesen. In sommige publicaties is consequent Rochow te lezen.

Als Otto geboren wordt, in 1642 of 1643, zijn we aan het einde van de Dertigjarige oorlog die Duitsland aan de rand van de afgrond brengt. De protestantse keurvorst en zijn protestantse hof waren al jaren in oorlog met de katholieke keizer en steunden de buitenlandse vijanden, de Fransen en de Zweden.

Als de oorlog in 1648 is afgelopen, gaat het keurvorstendom van de Palts weer in katholieke handen over en zijn de protestantse hovelingen gedwongen katholiek te worden of te emigreren. Allerwegen is er activiteit in katholieke kringen om van de "kettters" weer goede katholieken te maken.

In deze kringen beweegt blijkbaar ook Bocholtz zich. Waarschijnlijk al in zijn Keulse tijd heeft hij de jonge Rochau, die page zou zijn geweest aan het hof van de keurvorst, leren kennen, en als Otto katholiek wordt in 1659 en katholiek gedoopt wordt in Keulen in 1661, treedt Bocholtz op als peetvader. Otto krijgt dan als tweede naam Edmond.

Dan treedt Otto in Bocholtz' dienst. Deze wil hem graag laten opnemen in de Duitse Orde en Otto vraagt daar ook om. Wegens zijn Spaans-Portugese voorouders heeft hij dispensatie nodig die hij ook krijgt. Toch treedt hij niet in. Wel neemt hij zich krijgsdienst tegen de Turken voor, maar of het daarvan komt is nergens duidelijk.

In 1663 sticht Bocholtz uit eigen middelen een bekeerlingenstichting gedoteerd met 11.000 rijksdaalders, bedoeld als ondersteuning van Otto. Onder duidelijke voorwaarden mag iemand die Bocholtz aanwijst daarvan profiteren. Eerder hebben we gezien hoe hij een ambt voor hem in het leven roept en dat later erfelijk maakt, hoe hij Overhuizen aan hem schenkt en zelfs dat hij hem in 1677 laat

trouwen met zijn nichtje.

Twee jaar later sterft Otto, volgens zijn grafschrift aan de koorts. Zijn zoontje Ferdinand Edmond is dan pas een paar weken oud. De ontroostbare Bocholtz laat in de kerk van Alden Biesen een herdenkingssteen aanbrengen. Links en rechts van het grafschrift getuigen telkens acht wapenschilden van zijn adellijke afkomst. Bij de graftekst aan het einde van dit verhaal zal ik zijn voorouders noemen. Speurders kunnen dan op zoek naar plaats en positie van Otto's voorouders.

Barones Maria Francisca blijft op Overhuizen wonen. De bevolkingstelling van 1694 schrijft: "Op het hujs Overhuijsen bevonden Maria Francisca de Lamargelle douariere De Rochouw; haere moedere la Baronne de Bocholtz; knechten Wolter van Gulpen, Merten Aussems, Wijnand Rouwet, Hendrijck Breucheler, Hendrijck Bisschops, Hilger van de Wijer, Jacob Werst ende Hendrijck Oelmans; maegden mademoiselle Louijs, Anna Geerarts, Martine Rouwet, Maria Houpperets, Engen Knops ende Catharina Swaerten". Zoon Ferdinand is kennelijk uithuizig, maar haar moeder Margaretha de Lamargelle-van Bocholtz uit Eijsden is bij haar ingetrokken. Maria Francisca sterft in 1736, 90 jaar oud.

Ferdinand Edmond von Rochau

Otto's zoon Ferdinand Edmond werd geboren in 1679, een dag of twintig voor zijns vaders dood. Zijn moeder Maria Francisca laat in 1714 of 1717 op de ingangspoort schrijven: "M.F. verwitwete Baronin von Rochau geboren Baronin von Lamargelle zu Eysden, Frau zu Oberhausen". En van haar "eintziger Herr Sohn L. Baron von Rochau, Herr zu Oberhausen und Hottorf (in het land van Gulik)" vermeldt zij de functies.

Hij is ridder in de Duitse Orde, erfmaarschalk van de kardinaal von Schönborn die landcommandeur van Alden Biesen is, hofmaarschalk, kamerheer en adviseur van de aartsbisschop-keurvorst van Keulen en drost en schout van kasteel, stad en land van 's-Hertogenrade. Hij moet wel krijgsman zijn geweest. Maar ook in Simpelveld is hij actief geweest.

Als hij 63 jaar is, in 1742, trouwt hij. Heeft hij dispensatie van zijn gelofte tot het celibaat als ridder? Zijn vrouw is Maria Barbara (Marie Barbe) barones van Grave de Bajenrieu. Zij schenkt hem zeven kinderen: Maria Magdalena Barbara Francisca, 1743, Maria Francisca Josephina Gabriel 1744, Catharina Antoinetta Francisca Philippina Wilhelmina 1745, Maria Anna Ferdinanda Theodora Carolotta Felicitas 1747, Maria Magdalena Rosa Ferdinanda 1748, Caesar Franciscus Constantinus Edmundus Guilielmus 1749 en Maximiliaan Antonius Philippus Franciscus Gislenus 1752. Al deze kinderen zijn geboren op Overhuizen en de eerste zes gedoopt in Simpelveld, nummer zeven is ook op Overhuizen gedoopt. Het arriveren en de kerkgang van peters en meters en doopgetuigen moeten voor Bocheser en Zumpelvelder een mooi kijkspel zijn geweest: regionale adel en hoge geestelijkheid vaak namens nog hogere autoriteiten als de landcommandeur van Alde Biesen of de bisschop van Gent. Ferdinand sterft in 1753, 74 jaar oud, zijn vrouw in 1784. Zij is het die in 1773 de heerlijkheid Simpelveld koopt van graaf Charles François van der

Leyen, waardoor Overhuizen zetel der heerlijkheid wordt in plaats van de Bongard.

Van de zeven kinderen verheft Maximiliaan Overhuizen in 1754. Blijkbaar sterft hij vroeg, want zijn zuster Maria Francisca, getrouwd met Philippe graaf de Rodoan de Boussoit, kamerheer van de keizer, verheft met haar man Overhuizen in 1769.

Het echtpaar Philippe de Rodoan en Maria de Rochau krijgt vier kinderen: Charles Antoine, Charlotte Josephine, Anne Charlotte en Félicité Ferdinande. Anne Charlotte trouwt in 1786 met de militair Louis graaf d'Andelot. Hun dochter Antoinette Delphine d'Andelot trouwt in 1790 met Charles Rodriguez d'Evora y Vega, markies van Rodes, markies van Berleghem, senator van België. Aan deze schoonzoon verkoopt Anne Charlotte de Rodoan in 1813 Overhuizen. Uiteindelijk komt de hoeve in 1921 aan gravin d'Ansembourg-Hex te Tongeren.

Wat een namen, en wat een pruikentijd! Maar iets van de vraag hoe een in onze streken onbekend geslacht in Bocholtz terecht komt en carrière maakt, is beantwoord.

ACTIVITEITEN NA DE VACANTIEPERIODE.

Dinsdag 12 september

Lezing: *"De geschiedenis van de brouwerij van Gulpen"* door pastoor F. Crutzen.

Dinsdag 10 oktober

Lezing: *"Zuid-Limburg onder de voet gelopen"* door dr. Panhuysen

Dinsdag 14 november

Algemene ledenvergadering.

Dinsdag 12 december

Lezing: *"Kerstmis"* door Ed v.d. Ende.